

[Statsministeren.]

må en minister henholde sig til de oplysninger, han får fra sine embedsmænd.

Det kan heller ikke efter regeringens opfattelse være sådan, at man kan rette bebrejdelser mod boligministeren for indholdet af aktstykket af 29. juli 1968 eller for den omstændighed, at aktstykket ikke indeholder oplysninger om boligministeriets skrivelse af 28. juni 1968. Det fremgår, at boligministeren intet kendskab havde til eksistensen af denne acceptskrivelse før den 6. august, altså en uge efter underskrivelsen af aktstykket. Som bekendt var boligministeren bortrejst til udlandet, da skrивelsen blev afsendt den 28. juni, og boligministeren blev ikke inden den 6. august gjort bekendt med skrивelsen. Samtidig må jeg minde om, af den fg. boligminister heller ikke var underrettet.

Tilbage står da spørgsmålet om, hvorvidt boligministeren efter den 6. august burde have gjort finansudvalget bekendt med skrивelsen af 28. juni og med, at Rasmussen & Schiøtz under sagens behandling havde antydet at ville fremsætte krav om erstatning, hvis finansudvalget traf en beslutning, som udelukkede, at staten indgik i lejemålet.

Boligministeren har allerede selv ved to lejligheder over for folketinget redegjort for, hvorfor han ikke gav finansudvalget meddelelse om de nævnte forhold, nemlig i to skriftlige besvarelser af spørgsmål fra hr. Ømann, der findes aftrykt i Folketings-tidende 1968-69, sp. 2651-52 og sp. 2659-60. Det fremgår heraf, at boligministeren var af den faste ovebevisning, at staten ikke var bundet ved boligministeriets skrивelse af 28. juni 1968, og at staten følgelig ikke kunne være erstatningsansvarlig. Ministeren anså derfor finansudvalget for ganske frit stillet, indtil det havde truffet sin beslutning om at give tilslutning til lejemålets indgåelse, og de nævnte forhold måtte derfor efter ministerens opfattelse anses for uden betydning for finansudvalgets stillingtagen. Det bør i denne forbindelse understreges, at aktstykket til finansudvalget med indstillingen om

lejemålet, som ministeren kort forinden havde underskrevet, og som forudsatte, at finansudvalget var frit stillet, uden nærmere kommentarer var blevet forelagt for ministeren af tjenestemænd, som havde deltaget i den forudgående administrative behandling af sagen. Det fremgår, at også finansministeren var af den opfattelse, at staten ikke var bundet af boligministeriets acceptskrivelse af 28. juni, ligesom den nævnte skrивelse tidligere var blevet forstået på samme måde af departementschef Erik Ib Schmidt og hans medarbejdere i finansdepartementet.

Spørgsmålet om et eventuelt erstatningskrav blev rejst over for boligministeren den 15. august af departementschef Skalts og kontorchef Smith fra boligministeriet ved et møde i boligministerens hjem. Den konklusion, boligministeren måtte drage af den orientering, han fik, beror naturligvis på en række konkrete forhold. Heri indgår ikke blot ordvalget og styrken i de faldne udtalelser. Boligministerens opfattelse af sagens stilling, efter at den administrativt var færdigbehandlet og gjort klar til forelæggelse for finansudvalget, måtte selvfølgelig spille en væsentlig rolle, og boligministerens opfattelse byggede først og fremmest på det eneste dokument, han havde fået forelagt til underskrift, nemlig aktstykket til finansudvalget, som var behandlet både i boligministeriet og i finansministeriet, og som stillede finansudvalget frit. Boligministeren har forklaret, at selv om han af departementschef Skalts og kontorchef Smith fik refereret, at entreprenørfirmaet havde omtalt et muligt erstatningsansvar, så ændrede dette ikke hans fundamentale opfattelse, nemlig at staten ikke var bundet.

Det kan efter regeringens opfattelse ikke med rimelighed bebrejdes boligministeren, at han anså risikoen for et erstatningsansvar for at være så teoretisk, at det ikke kunne være påkrævet at give finansudvalget oplysning derom. Jeg skal i denne forbindelse understrege, at en risiko for, at der vil blive fremsat et erstatningskrav, jo ikke